

Chương 42

Lời Dạy Của Thầy Dalin

Điều Aggron nói thật quá đỗi khủng khiếp. Nó giống như một lời kết tội dành cho những đứa trẻ tội nghiệp. Trái tim bà Ellen tan nát, và trên gương mặt xinh đẹp của bà xuất hiện một vệt nước mắt. Ngồi bên vợ, ông Arthur cố tỏ ra cứng rắn, vì ông biết rõ nếu để lòng yếu mềm thì điều kinh hoàng kia sẽ đánh gục ông.

Livia không tin lời Aggron nói, mặc dù không thể phủ nhận là nàng đã bị một phen kinh hãi.

- Chúng tôi có thể tin lời anh sao?

Aggron nhướn đôi mày bạc:

- Cô nên tin.

- Nếu tôi không tin?

- Thì cô là một cô gái ngu ngốc. Tranh cãi với tôi, cô được lợi ích gì ngoài việc tự rút ngắn chuỗi ngày hạnh phúc của bản thân?

Joe nói, giọng thách thức:

- Chúng tôi sẽ ở lại chiến đấu với bọn quái vật ba chân.

Aggron rời tay khỏi chiếc ghế, đứng thẳng người.

- Dựa vào tấm thân tàn phế của cậu à?

Ông Arthur đứng bật dậy, gầm lên:

- Người không được phép nói con trai ta như vậy.

Aggron bình thản nói tiếp:

- Lòng tốt của ta các người không nhận. Rồi các người sẽ phải ân hận thôi. Trước khi đi ta có lời cuối cùng: đi - sống, ở lại - chết. Ngay cả Chúa vương Igormur cũng không thể đảm bảo người của ngài sẽ giành chiến thắng. Những con quái vật đang nổi cơn thịnh nộ.

Zalla tức tối lên tiếng:

- Anh là người Ánh Sáng, tại sao lại mất niềm tin vào cuộc chiến? Các chiến binh Ánh Sáng sẽ chiến thắng bọn quái vật ba chân.

Aggron bỗng đổi giọng dịu dàng:

- Đương nhiên là chúng ta sẽ chiến đấu hết mình. Dù ta tin chúng ta sẽ làm chủ trận chiến nhưng ta không thể đưa tay kéo tấm màn đêm xám xịt, thế giới đang thay đổi và lớp vỏ của nó đang nứt vỡ dưới bước đi của kẻ thù.

Ka'nezai lăm lét nhìn Aggron, giọng ngập ngừng:

- Vì chuyện gì mà bọn quái vật ba chân tấn công chúng ta?

Aggron nói, giọng có phần đay nghiến:

- Vì bốn cái đầu trẻ háo thắng và một cái đầu già ngu ngốc. Năm cái đầu hợp lại làm ra những chuyện tệ hại nhất.

Joe nóng mặt nói:

- Anh không được xúc phạm bác Han'dalf. Bác ấy có lý do chính đáng để tới ở của bọn quái vật ba chân.

- Còn các người có lý do gì để tới đó?

Joe khẳng khái đáp:

- Chúng em tới đó vì muốn giúp bác Han'dalf.

Aggron tiếp tục nói bằng giọng điệu như xoáy vào tim người nghe:

- Hay lắm, giúp một người mà hại nghìn người.

Ka'nezai âm ức nói:

- Không phải như thế!

Aggron nạt nộ:

- Tội của em sẽ được xử sau. Điều tốt nhất ta làm cho em là tách em ra khỏi đám người này và có thể từ ngày mai em sẽ không còn ngồi chung bàn với họ nữa.

Ka'nezai phản đối nhưng chỉ dám lí nhí trong cổ họng:

- Em không đi đâu hết.

Aggron mặc nhiên nói tiếp:

- Tối nay các người sẽ được đón tiếp tại phòng của ta. Ta đã chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho gia đình các người và thời điểm tốt nhất để lên đường là vào đêm nay.

Joe nói:

- Chúng tôi không đi đâu hết.
- Hãy cứ suy nghĩ kĩ đi!

Aggron đi rồi, mọi người như chìm trong giấc mộng, không có tiếng chuyện trò vì mỗi người đều đang đắm mình trong những ý nghĩ riêng. Sự việc đã quá rõ ràng, lỗi là ở Joe, vì cậu mà mọi chuyện mới ra nông nỗi này. Nếu cậu nghe theo lời khuyên của Aggron, thoát thân bằng cách bỏ trốn thì thật đáng phỉ báng. Nhưng Aggron có nói quá không nhỉ? Với sức mạnh của người Ánh Sáng và quyền năng của Chúa vương Igormur, một trận chiến với quái vật ba chân đầu có nhằm nhò gì. Sự có mặt của gia đình Joe ở đây từ lâu đã là cái gai nhọn trong mắt Aggron, thế nên anh ta sẽ nhân cơ hội này để tống khứ cả gia đình cậu đi. Một con người quá ư nham hiểm!

Vì mãi tranh luận mà Joe đã quên hỏi Aggron về “cậu bạn yêu dấu” của mình. Giờ đây cậu cảm thấy khó có thể thực hiện lời hứa với cô Naiad. Làm thế nào để cậu có thể kết thân với một người luôn chịu sự chi phối của Aggron cơ chứ! Luke coi Aggron là biểu tượng của sự mạnh mẽ và lòng can đảm, quan điểm của Aggron cũng sẽ là quan điểm của cậu ta. Có một điều mà Joe không thể nào hiểu được, tại sao chỉ trong một thời gian ngắn Luke đã chiếm trọn được tình cảm của Aggron dù trong người cậu ta chỉ có nửa dòng máu của người Ánh Sáng? Và bây giờ cậu đã có câu trả lời: cả hai quý mến nhau vì có chung cách nhìn nhận về những người xung quanh.

Bữa sáng kết thúc và mọi người không thảo luận với nhau thêm điều gì nữa. Joe nhìn mẹ, và không thấy dấu hiệu nào của sự nhượng bộ. Mẹ chẳng có vẻ gì là đang suy nghĩ về lời khuyên của Aggron, dù rằng mẹ luôn mong ngày trở về. Khó có thể đoán được suy nghĩ của mẹ vào thời điểm này. Sự im lặng không còn ngự trị khi bố cậu ngỏ ý đưa mẹ cậu về phòng nghỉ. Mẹ đồng ý, giọng mệt mỏi:

- Bữa tối sẽ được dọn ra lúc sáu giờ!

Không phải học hành, cũng không phải tập luyện, bọn trẻ bỗng nhiên có nhiều thì giờ nhưng chúng chẳng biết làm gì. Tâm trạng không vui nên chúng chẳng muốn ra ngoài đi dạo hay tự tập luyện với nhau, dù những cọc cây đã được dựng sẵn trên bãi cỏ chờ chúng từ hôm trước.

Hình ảnh ba đứa nhóc ngồi trên ba cái giường, mặt mày đăm chiêu nghĩ ngợi, trông thê lương mà cũng buồn cười hết mức. Chúng chẳng trò chuyện mấy

vì còn mãi phân tích những điều Aggron đã nói, nghiền ngẫm lại những sự việc đã qua và cảm thấy day dứt nếu như cuộc chiến thực sự xảy ra.

Joe không thể giữ im lặng mãi, cậu nói:

- Nếu đã biết bọn quái vật ba chân sẽ tấn công, tại sao chúng ta không tấn công chúng trước?

Zalla vỗ đùi:

- Câu hỏi rất hay.

Ka'nezai lắc đầu:

- Chúa vương Igormur không bao giờ làm vậy.

Joe buồn bã nói:

- Vì cái gì chứ? Ngồi đợi kẻ thù đến là cách của ông ấy sao?

Ka'nezai bắt đầu kêu ca, vẫn là những lời than phiền không ngớt về sự vắng mặt của bà Cartland và bác Han'dalf. Hai người đó đi đâu trong khi tất cả đều cần tới họ? Bọn trẻ tin trái tim chúng sẽ không còn nặng trĩu nếu được nhìn thấy bà Cartland mỉm cười và được bác Han'dalf trêu chọc.

Zalla nói:

- Tối nay không biết bố mẹ cậu có tới phòng anh Aggron không nhỉ? Họ sẽ đồng ý chứ?

Ka'nezai chen ngang:

- Không có chuyện bố mẹ Joe đồng ý vì hai bác biết rõ tình trạng hiện tại của Joe thế nào.

Zalla lo lắng hỏi:

- Tay cậu sao rồi?

Joe nói:

- Mình nghĩ mình phải gặp Chúa vương Igormur sớm.

Ka'nezai nói với giọng khỏ sở:

- Bao nhiêu chuyện cùng xảy ra một lúc. Đen đũi quá!

Joe nói:

- Chuyện của mình đã đành nhưng còn chuyện bà Cartland nói với chúng mình, các cậu nhớ không?

- Chuyện gì?

- Những chiến binh Ánh Sáng sẽ khởi hành tới Sa Mạc Rắn vào cuối tháng. Nhưng tại thời điểm này, khi mà Chúa vương Igormur còn đang đau đầu nghĩ cách đối phó với bọn quái vật ba chân, chắc ông sẽ hoãn lại kế hoạch.

Ka'nezai vô tư nói:

- Đâu có ảnh hưởng gì lớn nếu quân của ta không tới đó.

Joe nói:

- Cậu không nghĩ sâu xa rồi. Nếu không có sự trợ giúp của người Ánh Sáng, những người bảo vệ vùng đất thiêng sẽ không thể đánh đuổi quân của Tarman vì chúng quá đông và mạnh. Anh Willis thật dũng cảm, anh nói anh sẽ tới Sa Mạc Rắn để bảo vệ vùng đất ấy.

Zalla hỏi:

- Tại họa gì sẽ xảy ra nếu Tarman chiếm được vùng đất thiêng?

Ka'nezai e dè nói:

- Chuyện nghiêm trọng vậy sao? Không biết Chúa đá Zaggla và Tarman có biết hai thanh gươm Garathal và Adil đang được giấu ở...

Joe vội lấy tay bịt miệng Ka'nezai:

- Cậu đừng có bô bô mọi chuyện như vậy. Bà Cartland đã dặn chúng ta không được hé nửa lời về chuyện này mà.

Ka'nezai gạt tay Joe ra, nói:

- Mình biết rồi. Làm gì mà dữ vậy?

Sau một hồi bàn bạc chẳng đi đến đâu, Joe đưa ra ý kiến:

- Chúng ta đi gặp Luke đi!

Ka'nezai có vẻ không đồng tình:

- Để làm gì? Đừng bảo mình moi tin ở Luke, việc đó khó hơn leo lên mặt trăng.

Joe nói:

- Thì để mình hỏi chuyện nó. Cậu đừng nghe thôi.

Zalla nói:

- Sắp tới giờ ăn tối rồi. Mẹ cậu sẽ lại cần nhân nếu chúng ta tới trễ.

Thế là bọn trẻ đành phải hoãn lại việc đi gặp Luke. Với Joe bây giờ, việc nạp thức ăn vào người là điều bắt buộc để duy trì sự sống. Kể từ ngày bị Chúa đá Zagglia hành hạ, Joe ăn không thấy ngon miệng. Cậu biết rõ nếu tình trạng này không chấm dứt, nếu cậu không chiến thắng sức mạnh hắc ám, cậu sẽ chết. Có quá nhiều chuyện cần phải suy nghĩ và Joe ngồi ăn trong một tâm trạng hoàn toàn bế tắc. Bữa tối diễn ra lặng lẽ, dường như ai cũng muốn ăn nhanh để về phòng của mình. Mẹ cậu cũng trầm tĩnh đến lạ thường.

Trong suốt bữa ăn, không ai dám hỏi chuyện bà, chỉ cần một lời nói hờ cũng sẽ đánh thức nỗi sợ hãi trong bà. Ông Arthur lên tiếng:

- Ka'nezai, cháu nghĩ sao nếu sớm mai chúng ta đi gặp Chúa vương Igormur?

Ka'nezai không thoái thác, cậu nói:

- Cháu nghĩ nên vậy.

Ông Arthur trầm giọng nói tiếp:

- Ngày mai các con sẽ học gì?

Livia nói:

- Không học gì bố ạ! Ông Ne'lin và ông Sa'lin chắc chắn sẽ không có thời gian dành cho chúng con, còn ông Dalin thì bị ốm.

Bà Ellen nói:

- Còn những buổi học bay cùng sói cánh thì sao?

Ka'nezai nhanh nhẩu:

- Không thể mong anh Isalmur làm gì cho chúng cháu trong thời điểm này.

Ông Arthur thờ dãi:

- Những người khác đang bận rộn với mục đích rõ ràng, còn chúng ta thì ngồi đây, bất đắc dĩ nhận lấy sự nhàn rỗi khôn khổ, bởi vì sẽ không ai nói cho chúng ta biết phải làm gì. Sự bận bịu của họ khiến lòng bố nóng như lửa đốt, đôi

khi vì bế tắc mà chúng ta không vượt qua được lần ranh của sự tự do và nỗi sợ hãi.

Bọn trẻ lo lắng nhìn ông bà Baker. Joe tự hỏi, không biết bố mẹ nghĩ sao về lời khuyên của Aggron. Cậu nghĩ cậu hiểu được một phần trong câu nói của bố và nếu cần một câu trả lời thẳng thắn về chuyện này, cậu sẽ không ngần ngại đưa ra câu hỏi.

Joe khéo léo nói:

- Hôm nay bố mẹ nên đi nghỉ sớm. Khi bà Cartland trở về bà sẽ có nhiều chuyện để nói với chúng ta.

Bà Ellen trầm ngâm:

- Bà Cartland sẽ nói sao về lời khuyên của Aggron?

Joe nói:

- Bà sẽ rất hài lòng với quyết định của bố mẹ.

Ông Arthur thở dài, nói:

- Chiến tranh không phù hợp với chúng ta, sự đa nghi và những hy vọng không thể cùng tồn tại trong một người. Cuộc sống sẽ dễ dàng hơn nếu ta biết gạt bỏ nỗi hoài nghi và khi đó, niềm hy vọng sẽ trở lại, ánh sáng sẽ lại soi đường cho chúng ta. Aggron nói đúng, những cơn sóng hoài nghi sẽ nhấn chìm mặt trời trong tim chúng ta.

Joe phản đối:

- Cho dù là vậy, chúng ta không thể ra đi vào lúc này.

Bà Ellen nói:

- Chừng nào con chưa khỏe lại, chừng đó chúng ta còn ở lại đây.

Joe thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng mọi việc đã diễn ra theo ý cậu muốn, và cái kết cục theo sự sắp xếp của Aggron sẽ không xảy ra. Chỉ có điều, giống như bố cậu nói, sự nhàn hạ khiến cho mọi người phát ốm. Cảm giác đau đớn như có ai đó cầm dao chọc vào da thịt không tột bực bằng sự buồn tẻ cậu đang phải trải qua. Cậu tự thấy mình đang chui đầu vào một cái thòng lọng nhưng cậu không chết bởi vì chết hay sống phụ thuộc vào hành động của chính bản thân cậu.

Mọi việc có thể nói là đã tạm ổn. Điều duy nhất Joe đòi hỏi ở mình lúc này là tính kiên trì và sự chịu đựng. Thời gian chờ đợi đã được rút ngắn, cậu nghĩ chẳng bao lâu nữa cậu sẽ biết mình cần phải làm gì.

Trong suốt bữa ăn, mọi người không nói chuyện nhiều, bà Ellen chủ động gạt bỏ những chuyện không hay ra khỏi cuộc trò chuyện và khi ông bà chuẩn bị về phòng, bà nói muốn được gặp Luke, bà sẽ rất mừng nếu ngày mai bọn trẻ dẫn Luke tới gặp ông bà.

Thật là khổ sở khi Joe nhìn bố mẹ buồn bã đứng dậy, mỉm cười chúc mừng đưa ngũ ngon và mở cánh cửa phòng ăn bước ra ngoài hành lang vắng vẻ, nhưng sự buồn chán của bọn trẻ không kéo dài quá lâu. Sau mười phút kể từ lúc ông bà Baker rời phòng ăn, bọn trẻ nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, và chỉ ít giây sau căn phòng đón nhận một vị khách mới. Vị khách đó không ai xa lạ chính là ông Dalor. Cũng lâu rồi bọn trẻ không được gặp người phục vụ trung thành của Chúa vương Igormur.

- Các cháu không vui khi thấy ta sao?

Ông Dalor chủ động ngồi xuống chiếc ghế cạnh Joe. Vừa nói ông vừa vui vẻ vỗ nhẹ lên vai cậu.

Chắc hẳn phải có chuyện rất quan trọng nên ông Dalor mới tới phòng ăn vào giờ này. Joe không định hỏi vòng vo, làm vậy chỉ mất thời gian mà mối quan hệ sẽ mất đi sự gần gũi.

Joe nói:

- Ông tìm gặp chúng cháu có chuyện gì vậy?

Zalla, Livia và Ka'nezai đều tròn mắt nhìn ông Dalor chờ đợi.

Ông Dalor nói:

- Chúa vương Igormur sai ta tới đây thông báo với các cháu bắt đầu từ ngày mai, những buổi tập cùng hai người Suliutte sẽ bị hoãn lại, những buổi học bay cùng sói cánh cũng vậy...

Ka'nezai phụng phịu ngắt lời ông Dalor:

- Cháu biết ngay mà. Buồn chán quá mức, chúng cháu phải làm gì bây giờ?

Ông Dalor nói tiếp:

- Bình tĩnh đã nào, ta chưa nói hết. Ông Dalin sẽ thu xếp thời gian để dạy các cháu, cụ thể là sau bữa sáng ngày mai các cháu sẽ tới thư viện, ông Dalin chờ các cháu ở đó.

Ka'nezai tiếp tục giọng điệu uể oải:

- Cả tuần phải đọc sách và học với ông Dalin thì chịu sao nổi.

Ông Dalor mỉm cười:

- Ta nói để cháu mừng, ông Dalin không có từng ấy thời gian dành cho mấy đứa đâu.

Joe chớp mắt, nói:

- Tại sao chúng cháu không được gặp Chúa vương Igormur, có phải bọn quái vật ba chân sẽ tấn công Lâu Đài Sứ không ạ?

Ông Dalor buồn bã nhìn Joe:

- Cháu sẽ được nghe mọi chuyện từ Chúa vương Igormur.

Joe nôn nóng hỏi:

- Khi nào cháu mới được gặp ngài?

Ông Dalor nói:

- Cũng vì việc này mà ta tới đây. Tới mai Chúa vương Igormur muốn các cháu tới căn phòng nằm sát cửa chính, ngài không muốn ông bà Arthur biết về chuyện này.

Joe nói:

- Cháu không muốn giấu bố mẹ điều gì nữa.

Ông Dalor đứng dậy, nói:

-Ồ cậu bé hãy cứ nghe theo những gì Chúa vương Igormur căn dặn. Điều đó sẽ có lợi cho bố mẹ cậu.

Zalla nói:

- Ông phải đi rồi ạ, cháu muốn hỏi ông về Luke, ngày mai cậu ấy có tới thư viện không ạ?

Ông Dalor nói nhanh:

- Luke ư? Cậu ta đã trở về nhưng ta thực sự không biết Luke có tới thư viện học cùng các cháu không.

Joe hỏi:

- Luke đã đi đâu ạ? Cậu ấy có khỏe không?

- Luke khỏe, còn chuyện cậu ấy đã đi đâu thì ta không thể nói.

- Vậy còn bà Cartland và bác Han'dalf, bao giờ họ mới trở về?
- Sắp về rồi. Ta phải đi đây. Hẹn gặp lại các cháu.

Sáng hôm sau, Joe đem chuyện ông Dalor nói kể lại với bố mẹ, và cậu tuyệt nhiên không nhắc một lời tới Chúa vương Igormur. Mẹ cậu vì muốn biết tình hình của Luke nên cũng không hỏi nhiều, có lẽ bà còn quên cả việc đi gặp Chúa vương Igormur. Bà giục già:

- Ăn đi nào mấy đứa! Muộn giờ là ông Dalin phạt cho đấy!

Ông Arthur nói thêm:

Sau buổi học, nhớ dẫn Luke tới gặp bố mẹ.

Thư viện vắng tanh khi bốn đứa đặt chân đến. Không biết phải làm gì, cả bọn ngồi xuống hàng ghế quen thuộc ở đầu thư viện, chờ đợi ông Dalin, lòng thấp thỏm không yên vì mong chờ Luke xuất hiện.

Vài phút sau, ông Dalin có mặt, đi cạnh ông là Luke.

Ai cũng mỉm cười rõ tươi chào đón sự có mặt của Luke, thời gian không được gặp Luke và sự lo lắng dành cho nó đã xóa bỏ hố sâu ngăn cách giữa bọn trẻ. Nhưng Luke dường như không quan tâm tới việc mọi người đối xử với mình ra sao, nó còn tỏ thái độ khó chịu khi Joe nở nụ cười toe toét và niềm nở bắt tay nó.

Luke giật tay ra khỏi tay Joe, giọng cộc cằn:

- Mà mày mắc chứng gì vậy? Lâu không gặp thay đổi dữ ha!

Bực bội, Ka'nezai gằn giọng:

- Mắc chứng khủng giống mày. Hài lòng rồi chứ?
- Mày ăn nói cho cẩn thận.

Zalla chen vào giữa Luke và Ka'nezai, nói:

- Các cậu thôi đi, Luke à, cậu biết là bọn mình rất lo lắng cho cậu. Suốt những ngày qua cậu đã đi đâu?

Luke nói:

- Đi hóng gió trời.

Ka'nezai khích kháy:

- Trời cũng chẳng chịu nổi mày. Tội nghiệp “ông trời”, tỏa nắng cả ngày mà còn bị thẳng khùng nguyên rủa.

Luke sấn sổ tiến tới trước mặt Ka'nezai, rít lên:

- Mày quá quắt lắm rồi...

May sao lúc đó ông Dalin quay trở lại, mặt mũi bị che kín bởi hai chồng sách cao ông đang ôm trên tay. Ông nói to:

- Mới sáng ra đã chành chọc nhau rồi. Tới giúp ta một tay!

Đặt chồng sách lên chiếc bàn dài, ông Dalin ngồi vào chiếc ghế có lưng tựa đặt sau chiếc bàn, lắc đầu về không hài lòng:

- Lẽ ra ta nên bảo mấy đứa đi lấy sách. Khổ thân ta cứ phải làm hết mọi việc.

Ka'nezai ngao ngán nhìn hai chồng sách cao ngất, giọng khổ sở:

- Phải đọc hết từng này cuốn trong một buổi sao ạ?

Câu hỏi của Ka'nezai khiến ông Dalin cười khoái chí. Chiếc mũi dài hơi khoằm của ông héch lên duyên dáng. Ông cầm lên một cuốn sách, chăm chú đọc những dòng chữ nổi bằng vàng khắc ở trên gáy và bìa sách.

Trong năm đứa, Ka'nezai là đứa lười đọc sách nhất. Tính khí hiếu động nên cậu không thích những buổi học thiên về vận động trí não, dù được bạn bè thường xuyên nhắc nhở nhưng hề nhìn thấy sách là cậu lại kêu ca. Nhưng bù lại nhờ điểm đó, Ka'nezai tiếp thu bài giảng của ông Dalin rất nhanh, không cần ghi chép cậu vẫn có thể trả lời lưu loát những câu hỏi của ông vào buổi học hôm sau.

Với Joe, những buổi học do ông Dalin đảm nhiệm thực sự rất thú vị, một trong những điều cậu khoái nhất khi học với ông Dalin là được nghe bài diễn giảng sôi động của ông về cuộc chiến kinh điển năm xưa giữa ba vị chúa tể mạnh nhất: Chúa tể Ánh Sáng Garathal, Chúa tể loài người Adil và Chúa đá Zaggla.

Tất cả các cuốn sách trong thư viện đều đóng bìa màu trắng, các trang sách màu trắng có chữ nổi bằng vàng và tính chất thần thánh của các cuốn sách được khẳng định bởi chất liệu đặc biệt tạo ra chúng: chúng sẽ không cháy dù bị ném vào lửa, sẽ không ướt dù được mang ra ngoài trời mưa. Ông Dalin đọc to nhan đề của một cuốn sách: *Bí mật tạo nên sức mạnh và quyền năng của người Ánh Sáng?*

Ông nói:

- Những kẻ đang sẵn lòng sách quý sẽ sẵn sàng lấy mạng nhau để được sở hữu cuốn sách này.

Livia nói:

- Thưa ông, cháu thắc mắc không biết tại sao cuốn sách này còn nằm đây trong khi thế giới đang cần đến nó?

Mọi con mắt đổ dồn vào Livia, riêng ông Dalin không tỏ thái độ gì, ông thân nhiên đặt cuốn sách sang một bên rồi cầm lên một cuốn sách khác. Zalla gật đầu như tán thành ý kiến của Livia. Luke khinh khỉnh ngồi khoanh tay, thờ dài sừng sượt còn Joe và Ka'nezai trừng mắt nhìn Luke nhưng nó làm ngơ, ngoảnh mặt đi chỗ khác. Sau vài giây yên lặng, ông Dalin cất tiếng, giọng ông hơi kéo dài:

- Thế giới chia làm hai nửa: xấu và tốt, nửa nào lớn hơn, điều đó đâu thể biết chính xác. Nếu đặt cuốn sách ở một nơi tự do, nó sẽ có mặt ở đông, tây, bắc hay nam? Nó sẽ phục vụ cho nửa xấu hay nửa tốt của thế giới và nếu kẻ thù của cái thiện chiếm đoạt được những cầm nang trên quý thì thế giới không còn chia làm hai nửa mà sẽ hợp nhất thành một và chúng ta sẽ phải từ bỏ ánh sáng mặt trời, làm nô lệ và bị sai khiến bởi ma lực của bóng tối.

Ông Dalin nhìn Livia, nói thêm:

- Không phải ai đọc cuốn sách này cũng hiểu được cái cốt lõi trong lý luận về quy luật vận hành vũ trụ của người Ánh Sáng. Tựa đề của cuốn sách hấp dẫn cả những kẻ chưa bao giờ thèm đọc sách nhưng có thể khiến cho những con người thông thái phải xấu hổ.

Để minh chứng cho lời nói của mình, ông Dalin cầm lại cuốn sách, đọc to một đoạn ngắn mà ông cho là rất dễ hiểu. Khi ông Dalin ngừng đọc, mặt bọn trẻ nghệt ra như thể vừa được nghe một ngôn ngữ xa lạ, nhưng tiêu đề hấp dẫn của cuốn sách thực sự lôi cuốn chúng ngồi nghe.

Joe nói:

- Ông đọc tiếp đi ạ!

Ông Dalin lắc đầu, nói:

- Cháu hy vọng nếu ta đọc hết cuốn sách và bắt đầu công việc thuyết giảng của mình, cháu sẽ biết được bí mật tạo nên sức mạnh và quyền năng của dân tộc Ánh Sáng ư?

Joe đĩnh đạc nói:

- Vâng, thưa ông.

Ông Dalin cười vang đầy sáng khoái, rồi ông đưa cuốn sách cho Joe và nói:

- Vậy cháu hãy cầm sách về phòng đọc và nói cho ta biết khi nào cháu biết bí mật trong cuốn sách.

Luke nói nhanh:

- Cháu muốn đọc trước.

Rồi chẳng chờ ông Dalin có ý kiến, Luke nhào người qua bàn, cánh tay vươn dài, định lấy cuốn sách từ tay ông Dalin. Nhưng ông Dalin lập tức mắt nhìn Luke, đôi mắt ông sáng lên bất thường. Luke không biết hành động bất lịch sự của nó khiến mọi người được phen tròn mắt vì kinh hãi, dĩ nhiên lý do cho sự sợ hãi hoàn toàn không liên quan tới việc Luke muốn “chộp” cuốn sách từ tay ông Dalin, mà vì một lý do khác. Trên phần cẳng tay không được vải che của nó lộ lộ một vết thương sâu hoắm, đỏ lừ, còn chưa lên da non, chứng tỏ Luke đã gặp một tai nạn ghê gớm.

Zalla là người lên tiếng đầu tiên:

- Luke, tay cậu sao vậy?

Luke sầm mặt, giọng nói u uất:

- Không phải việc của cậu. Mình không sao hết.

Zalla không những không tỏ ra giận Luke mà còn quan tâm tới nó hơn:

- Để mình xem vết thương cho cậu. Cậu đã bôi thuốc chưa?

Luke găm gù:

- Để mình yên.

Ka'nezai kéo Zalla ngồi xuống, không cho Zalla lại gần Luke. Về phần mình, Ka'nezai hỏi nhỏ Luke:

- Nói tao biết chuyện gì đã xảy ra với mày vậy?

Biết Luke khó chịu, Joe nhã nhặn nói với Ka'nezai:

- Nếu Luke không muốn nói, chúng ta không nên ép cậu ấy.

Ông Dalin nhiệt tình hưởng ứng:

- Đúng vậy! Vết thương của Luke sẽ lành lại trong vài ngày tới. Các cháu không nên quá lo lắng.

Joe có cảm giác ông Dalin biết chuyện của Luke nhưng ông giống nó, không muốn nói cho mọi người biết.

Livia háo hức nói:

- Thưa ông Dalin, cháu muốn hỏi ông một chuyện.

Ông Dalin còn chưa biết Livia muốn hỏi chuyện gì thì Ka'nezai đã xen vào:

- Livia, chị muốn mượn cuốn sách nào trong đồng sách này vậy?

Livia nhìn Ka'nezai lắc đầu:

- Chị không mượn sách.

Ka'nezai chưng hửng nói:

- Thế chị muốn hỏi ông Dalin chuyện gì?

- Nếu em chịu ngậm miệng một lúc thì em sẽ biết.

Ka'nezai phụng phịu:

- Được rồi, chị nói đi.

Nhìn ông Dalin, Livia nhã nhặn nói:

- Thưa ông, ông có thể nói cho chúng cháu biết nếu chiến tranh xảy ra, chiến thắng sẽ nghiêng về bên nào không ạ? Người Ánh Sáng sẽ chiến thắng hay nơi đây sẽ bị nghiền nát bởi sức mạnh của bọn quái vật ba chân?

Một câu hỏi thẳng thắn và quá bất ngờ. Không ai nghĩ Livia là con gái mà lại có cái nhìn sắc sảo và toàn diện như vậy, câu hỏi nàng đặt ra không biết ông Dalin sẽ trả lời thế nào.

- Con gái không nên tham gia vào chuyện chiến tranh.

Luke vừa nói vừa nhìn Livia như thể đôi mắt không chút thiện cảm nào của nó có khả năng xuyên thấu trái tim người khác.

Điều mà Joe thích nhất ở Livia là chị gái cậu có thể bộc lộ tính cách đa dạng trong cùng một hoàn cảnh: mới đó là một cô gái ngoan hiền nhưng thoát cái đã trở thành một cô gái bướng bỉnh, kiêu kỳ, có chính kiến và sẵn sàng hạ gục những kẻ lăm lờ như Luke.

Livia cạnh khoe nói:

- Còn cậu với cái đầu chẳng có chút nhạy bén nào thì nên ngậm miệng lại.

Ông Dalin vội vàng xua tay, giọng nói không còn từ tốn:

- Thôi... thôi nào! Mấy đứa cứ hở ra là chành chọe nhau.

Rồi ông trầm ngâm nhìn bọn trẻ, nhưng không nhìn thấy gì nhiều trong mắt chúng. Ông chậm rãi nói:

- Ta không thể trả lời câu hỏi của cháu, Livia ạ. Một sự kiện trọng đại có tính chất quyết định đến nhiều vận mệnh như thế đâu thể gói gọn trong một câu nói. Hẳn cháu muốn ta dùng khả năng của mình để tiên đoán tương lai của cuộc chiến, ta có thể nói gì được đây, trong chiến tranh thắng hay thua phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố, có những yếu tố quyết định kẻ thắng người bại sẽ chỉ xuất hiện ở ngay tại thời điểm diễn ra cuộc chiến, bởi vậy lời tiên đoán của các nhà tiên tri không thể chính xác hoàn toàn, có chăng chỉ có thể giúp người chỉ huy có sự nhìn nhận đúng đắn về kẻ thù và khả năng của chính họ.

Joe buột miệng nói:

- Nói vậy có nghĩa là chúng ta đang chiếm ưu thế trước bọn quái vật ba chân?

Ông Dalin mỉm cười:

- Joe à, chiến thắng phụ thuộc vào việc chúng ta có tin vào sức mạnh của bản thân hay không chứ không phụ thuộc vào lời tiên tri. Cái ta sợ nhất là sự ỷ lại của con người, đôi khi việc tiên đoán một sự việc xảy ra trong tương lai có tác động không tốt đến suy nghĩ của chúng ta. Nếu ta nói trong cuộc chiến sắp tới chúng ta sẽ nắm chắc phần thắng, mọi người vì quá tin vào khả năng tiên đoán của ta sẽ lơ là tập dượt, ý nghĩ không đánh cũng thắng cứ lớn dần lên trong đầu, vậy thì kết cục sẽ ra sao? Nếu không rèn luyện thân thể và ý chí thì nền tảng cho sự chiến thắng dựa vào đâu? Có thể nói những lời tiên tri có sức tác động khủng khiếp đến cuộc sống của chúng ta nhưng chúng không đủ mạnh để làm nên lịch sử của nhân loại. Nghe này, các cháu là những đứa trẻ khỏe mạnh, thông minh, có một tương lai huy hoàng - đó là lời tiên đoán của ta dành cho các cháu, nhưng nếu các cháu ngừng cố gắng, bỏ bê mọi chuyện và ỷ lại vào mọi người thì tương lai của các cháu sẽ thay đổi.

Livia rụt rè giơ tay lên:

- Trong cuốn sách *Một nghìn lời tiên tri* có nói về cuộc chiến sắp tới không ạ?

Bằng một giọng trầm thấp, ông Dalin nói:

- Có, cuốn sách là tập hợp một chuỗi những sự kiện của quá khứ và tương lai. Nhưng chiến tranh không phải việc của trẻ con, ít ra là trong giờ học của ta.

Ka'nezai bỗng nhiên hỏi:

Cuốn sách *Một nghìn lời tiên tri* có ở đây không ạ?

Ông Dalin nói:

- Hôm nay chúng ta không đọc quyển đó.

Joe còn nhớ lần cuối tới thư viện cậu, Zaila và Ka'nezai đã không tìm thấy cuốn sách, không hiểu ông Dalin cất đi hay do Luke lấy về phòng đọc. Sau một giây phân vân, cậu quyết định hỏi ông:

- Cuốn sách đã được ông cất đi, đúng không ạ?

- Đúng vậy, bởi vì các cháu không thể tùy tiện đọc nó.

Bọn trẻ ném cho nhau cái nhìn thất vọng.

Ông Dalin nhìn vào chồng sách đặt bên tay phải mình, một tay giữ sách, một tay rút ra một cuốn sách có tựa đề: *Những dấu hiệu cho thấy bạn có thể trở thành một nhà tiên tri trong tương lai*.

Tựa đề nghe có vẻ hấp dẫn nhưng khi bọn trẻ phải ngồi cả giờ để nghe ông Dalin đọc sách và thuyết giảng về nó, chúng cảm thấy hối tiếc vì đã đánh giá nó quá cao chỉ qua nhan đề. Ít hấp dẫn, không thực tế và quá nhiều lý thuyết suông là những gì bọn trẻ đúc kết được sau khi ông Dalin kết thúc bài giảng.

Joe biết dù có được ông Dalin dạy dỗ cẩn thận, dù có nhồi nhét cả trăm cuốn sách vào đầu, cậu cũng không có cơ may trở thành một nhà tiên tri. Cậu không thể đòi hỏi quá nhiều ở bản thân, cũng không nên so bì với Luke vì dù sao mẹ của Luke cũng là người Ánh Sáng. Dẫu vậy khả năng tiên đoán của nó cũng dở ẹc. Cũng có thể khả năng của cô Naiad trong lĩnh vực này không xuất sắc nên Luke mới không mấy tiến bộ.

Ông Dalin giao cho bọn trẻ nhiệm vụ cất sách. Ông nói cho chúng biết mình đã lấy sách ở những dãy kệ nào và bọn trẻ cứ việc cất sách vào đúng chỗ theo số thứ tự đã được đánh dấu trên mỗi kệ.

Xong việc, bọn trẻ kéo nhau ra khỏi thư viện. Đến sảnh chính, giọng Luke oang oang:

- Này Joe, đừng có giữ cuốn sách lâu quá!

Joe nóng mặt nhìn Luke nhưng vì lời hứa với cô Naiad nên cậu phải dịu giọng:

- Được rồi. Luke, tối cậu có rảnh không, đến gặp bố mẹ mình đi!

- Chưa biết.

Luke trả lời cộc lốc rồi xoay người bước về phía cửa chính, đi ra ngoài.

Livia muốn được cùng mọi người đi dạo trong vườn, nhưng vì Joe đã quá mệt với buổi học của ông Dalin nên không thể chiều lòng chị gái, cậu nói:

- Em muốn nằm nghỉ trước khi tới gặp Chúa vương Igormur.

Livia sốt sắng hỏi:

- Em thấy trong người thế nào, tay có đau nhiều không?

Livia ngừng lời, thờ dãi và nói tiếp:

- Thôi đành vậy, chị sẽ đi dạo cùng bố mẹ.